

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Un silenci eloqüent

La premsa diària, especialment la catalana, que a l'ombra de la impunitat s'entreté a publicar tota mena de falòrnies sobre els països on mana el proletariat, no dona cap importància a la signatura del pacte Kellogg per la U. R. S., Polònia, Romania, Letònia i Estònia.

Un dels focus més actius de la futura guerra mundial era a l'Orient europeu. Entre Rússia i els seus veïns queden per resoldre una munió de problemes cada un dels qual té prou força per encendre el conflicte que arrossegaria les grans potències.

Les pretensions poloneses sobre la Ucraïna soviètica i el caliu encara subsistent de la marxa de Budienny sobre Varsòvia, frustrat pels generals i el diner francès; les rancúnies dels russos contra Romania per l'anexió de la Bessaràbia; i les eternes qüestions de frontera que emmetzinen les relacions entre la U. R. S. S. i els petits Estats bàltics, estan a punt de restar esmorteïdes per la signatura del pacte negociat a Moscou entre Litvinov i l'ambaixador polonès Patek, acompanyat dels representants dels altres països.

Val a dir que la República russa llança als seus enemics la idea de l'arranjament. Segons el projecte, totes les diferències entre els Estats signataris haurien d'ésser sotmeses a l'arbitratge obligatòriament executiu per a les respectives parts interessades. La guerra esdevindria gairebé impossible. Polònia, especialment, ha trigat molt a donar la conformitat i sembla que el protocol no és signat encara, però és d'esperar que no podrà refusar de fer-ho malgrat les suggestions que ve rebent de certes potències interessades en evitar l'enfortiment dels russos per una pau ferma i llarga.

Hom no pot menys de celebrar un fet talment important, la significació del qual és ben clara. Només el canvi de govern romanès, la substitució del reaccionari Bratianu pel liberal Maniu, ha pogut fer viable el desig de Litvinov. Els pagesos que portaren al poder Maniu tenen interessos comuns amb els seus companys de Rússia. I en aquests casos manen els pobles, no els dirigents interessats a mantenir perpètuament la cursa d'armaments per a fins ben poc lloables. Del pacte imposat a Polònia per Romania al que signaren a París altres potències imperialistes hi ha una grossa diferència.

Fem catedrals noves...?

per ELIES SERRA

L'ofensiva dels amics de l'"art sacrileg", es veu que no s'ha acabat. Crec que hom sap qui són aquests bons senyors. Es tracta d'un grup de bona gent, força perjudicat d'arquitectes, que a còpia d'estudiar la vida, costums i miracles dels cristians primitius, han decidit que la manera com ells celebraven el culte de Déu (que ja sabem que és el tribut d'agraïment degut per l'home al seu criador, etc., etc.), era l'única manera bona i que des que hom la canvià, a les esglésies no s'hi ha fet res de profit. Aquesta darrera conclusió, potser no ens costaria gaire de sotscriure tot reservant la nostra opinió sobre la bondat d'aquell culte o litúrgia primitius. Concretant les coses, direm que hom ha descobert que el fet que els cors dels canonges, en les nostres catedrals, estiguin separats per un espai del presbiteri on s'aixeca l'altar major, és una cosa anti-litúrgica i que per consegüent tots els catòlics del Regne d'Espanya que han celebrat el culte des de darreries de l'Edat Mitjana en catedrals disposades d'aquesta manera, han badat completament i qui sap si han perdut el temps. Potser sí que l'han perdut,

però entretant s'entretengueren a construir aquests cors anti-litúrgics i a farcirlos d'obres d'art, tantes i tan variades, que avui dia ens trobem que els tals cors tenen una valor inapreciable per ells mateixos, prescindint dels canonges i beneficiats que s'hi fiquen dins a certes hores. El conflicte és, doncs, aquest: d'un costat tenim uns cors anti-litúrgics que espatllen completament, segons hom diu, les nostres catedrals, ja que ara resulta que el culte catòlic no s'hi pot celebrar degudament. D'altra banda aquests cors són un tresor artístic i encara tan íntimament lligat a les catedrals que és impossible tocar-los sense malmetre'ls, ells i els temples que els contenen. Com ho arranjarèrem, doncs?

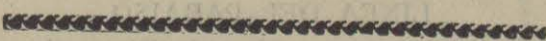
De solucions se n'han engegat, pels periòdics i per les tribunes dels conferenciants, moltes i molt diverses. Els uns proposen que els liturgistes es deixin de cabòries, i que així com hem passat sis segles d'aquesta manera, bé hi podrem passar els que falten fins que escoltem, amb la natural alegria del qui sap que té tota la feina feta, el so més o menys estrident de les cornetes del judici final: *tuba, mirum, spargens sonum*, que diuen per a que ens entenguem. Però aquests liturgistes no s'hi conformen i proposen al contrari que hom deixi de costat això dels interessos del tresor artístic i que tenint en compte que les catedrals foren fetes per al culte, hom tiri al dret i les netegi de tota mena de noses.

Totes aquestes solucions tenen l'inconvenient essencial que no poden acontentar tothom. I no obstant si hom es fixa bé en els termes del problema, jo crec que no és pas tan difícil trobar-ne una altra a gust de tots. Tot plegat, de què es tracta? D'uns edificis construïts segons unes certes concepcions de les necessitats del culte, i que ara, de resultes del "renaixement litúrgic", són inadequats per a l'objecte que els motivà: això és, que ja no serveixen. El cas no és pas únic, senyors meus! Ara mateix tenim ací a Barcelona l'hospital de la Santa Creu, que no per cap moda litúrgica, sinó per raons de capacitat i per les necessitats de la higiene moderna ha devingut inservible com a hospital. El mateix passà a Lleida amb l'hospital de Santa Maria. Com ha resolt hom el cas? Senzillament, evaquant l'edifici inservible i que tanmateix hom no podia enderrocar ni adaptar sense malmetre el seu valor arqueològic o artístic, i construint-ne un altre nou de trinca, enterament d'acord amb les noves exigències.

La setmana que ve

NÚMERO ANIVERSARI

redactat únicament i exclusivament pels membres del nostre Consell

ART MODERN

—No tinguis por, maco...

(De Gringoire, Paris)